

Da Direktoratet derfor henvendte sig til Indenrigsministeriet med Henstilling om, at denne Sag ikke blev undergivet offentlig Tiltale og ikke blev gjort til en kriminel Sag, kunde jeg slutte mig dertil. Og det glæder mig, at den ærede Ordfører er enig med mig deri. Jeg vilde finde, at det havde været meget betænkeligt, om en Række Arbejdsmænd her skulde komme under kriminel Tiltale og blive straffede for Tyveri, det vilde jo blive ikke blot dem, der sidste Aar havde deltaget i Flæskepakningen, men det vilde gaa langt tilbage og omfatte mange. Sagen endte derfor med en alvorlig Misbilligelse til Formanden saavel som til Arbejderne, en Misbilligelse, der efter min Bestemmelse blev opslaaet ude paa Pladsen paa et for alle tilgængeligt Sted, hvor alle kunde se og læse Udtalelsen, den endte med, at for denne Gang lod man Naade gaa for Ret, men hvis der nogen Sinde senere skulde vise sig nogen som helst Uredelighed i Forholdet over for Direktionen, saa vilde Sagen en anden Gang ikke blive tagen paa denne Maade, men de paagældende vilde straks blive dragne til Ansvar efter Loven. Samtidig blev der foretaget en Række Bestemmelser sigtende til at forhindre gammelt Sløseri; der er bl. a. indført Visitation ved Porten, saaledes at intet kan udføres ud over de sædvanlige Madkasser uden medbragt Passerseddel, og Madkasserne skulle jævnlig aabnes og undersøges. — Hvad saa angaar den saakaldte Afskedigelse af de to Mænd — det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds har i Dag gjort dem til tre, jeg har aldrig før hørt, at der var tre, det er mig nyt — saa foreligger der intet om nogen Afskedigelse. De paagældende vare løse Arbejdere, og løse Arbejdere antages, naar der er Brug derfor, naar til visse Tider af Aaret Arbejdet er saa stort, at det ikke kan udføres af de faste Arbejdere. Forhørene afholdtes i Begyndelsen af Marts, og disse to Mænd, som havde gjort Anmeldelse om Flæskedelingen m. v., arbejdede vedblivende derude indtil Begyndelsen af Juli. Da var det sidste Skib ekspederet, og man havde ikke Brug for flere løse Arbejdere, og samtlige løse Arbejdere bleve saa — ja, man kan jo gerne sige — afskedigede, men det vil altsaa sige, at der blev sagt til dem, at fra Lørdag havde man ikke Brug for dem. Noget efter, hen paa Sommeren, kom Barkskibet „Lucinde“ uventet tidlig hjem fra Grønland med en større Forsyning af Tran, saaledes at der blev Brug for flere

løse Arbejdere til at skrabe Fadeværk. Der blev saa antaget nogle ekstra Arbejdere, og som jeg nu bag efter har hørt, ved denne Lejlighed have disse to Mænd ogsaa spurgt Pladsmesteren, som antager de løse Arbejdere, om der nu var Arbejde at faa paa Handelens Plads. Første Gang skal Pladsmesteren have sagt, at der ikke var Arbejde, men en anden Gang skal han have sagt, at det kunde ikke nytte, at de kom og spurgte om Arbejde, for de fik ikke mere Arbejde. Disse to Mænd have ingen Sinde hverken til Pakhusforvalteren eller til den grønlandske Handel, til Direktoratet eller nogen som helst anden meddelt eller sagt noget om, at der var givet dem en saadan Besked. Jeg havde altsaa intet Kendskab dertil og Direktoratet lige saa lidt. Det er Pladsmesteren, som antager de løse Arbejdere, og det er ham, som paa egen Haand havde sagt til dem: Der er ikke Arbejde nu, og for eder bliver der ikke Arbejde mere. Da nu det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds i Begyndelsen af Samlingen eller en Gang hen i Efteraaret fortalte mig, at saadan var der blevet sagt til disse to Arbejdere — for det er jo det ærede Medlem, som stadig har været Mellemanden — forlangte jeg nærmere Oplysning derom, og det viste sig altsaa, som jeg forudsatte, at der ikke fra Kontorets Side eller fra Direktoratet var givet nogen som helst Anvisning herpaa. Det blev forklaret fra Pladsen, at det sidste Sommer havde vist sig, at der havde været saa vanskelige Forhold mellem disse to Mænd og de øvrige Arbejdere, at det rolige Arbejde havde lidt derved. Nu kan man jo forstaa, at de øvrige Arbejdere, som i maanedsvis havde set sig stillede over for Udsigten til at komme under kriminel Tiltale, som en længere Tid havde set sig stillede over for Udsigten til at blive tiltalte og dømt for Tyveri, naturligvis have — ja, man kan vel sige set med mindre velvillige Øjne paa disse deres to Kammerater, som havde givet Anledning til denne Udsigt for dem. Men jeg erkender, at der ikke deri burde være Anledning til at sige til disse to Mænd, at de ikke mere vilde kunne faa Arbejde paa Pladsen; saa meget mere altsaa som man ikke derom har spurgt om Raad hos eller henvendt sig til mere overordnet Side. Jeg har intet imod, at vedkommende faar at vide, at disse Arbejdere, naar de ville søge ekstra Arbejde der ude, bør staa med ganske den samme Adgang